

De gouden koets op Prinsjesdag

EEN WOORD VOOR ELKEN DAG

Zondag — Joh. 8 : 37

Hoe licht hooren wij door opvoeding en onderwijs het woord des Heeren, zonder dat het in ons een plaats vindt!

Maandag — Joh. 8 : 40

God is waarheid. Van Hem moeten we de waarheid aannemen. Daarin heeft de Zoon ons het voorbeeld gegeven.

Dinsdag — Joh. 8 : 42

Wie God liefheeft, heeft ook den Zoon lief.

Woensdag — Joh. 8 : 44

De duivel is een afgefallen engel geworden, omdat hij in de waarheid niet staande is gebleven.

Donderdag — Joh. 8 : 51

De dood is de groote vijand van den mensch. Als wij het woord van Jezus bewaren, zullen we in eeuwigheid den dood niet zien.

Vrijdag — Joh. 8 : 56

Jezus Christus is de waarachtige God en het eeuwige leven. Hem als zoodanig te zien, geeft groote blijdschap.

Zaterdag — Joh. 8 : 59

Jezus verbergde Zich. Dat doet Hij ook nu nog, als Hij wordt bespot en vervolgd: Hij zwijgt. — Maar Hij is altijd te vinden voor zoekende zielen en heeft altijd voor hen een woord van troost en steun.

'T KRUISKE OP DEN DREISPRONG.

't Begost met ne vremde geschiedenis. Lowietje kwam nuchter thuis en telde heel zijn weekgeld op tafel uit. Daar ontbrak geen centiem aan. Zijn vrouwe ging van verbazinge op ne stoel zitten!

„Ge doet mij verschieten,” zei zij, „zijde gij ziek?”

„Geef me ne tasse koffie, Sophie.”

„Koffee? Nu koffie? Ge zijt drei uurkens tevroeg thuis, en ge wilt koffie hèn?”

Sophie zuchtte, gromde iets tusschen de tanden en zette den ketel water op 't vier. Lowietje zat in zijn zetel en keek met nuchtere oogen deur het keukenvenster, de wijde lucht in. Veur hem op tafel lagen de zelve frankkens, het papiergeld, de nikkelen stukskens met het ronde gaatje erin. Sophie keerde zich om en zag dat alles op het witgeschuurde kantwerk liggen. Dat was in de drei jaarkens van heuren trouw nog nooit gepasseerd. Zij stak heur handen uit, om 't geld op te nemen, bepeinsde zich rap en zei: „Moede oe drinkgeld er niet eerst ofnemen, Lowietje?”

„Nee, 'k heb geen drinkgeld vandoen, 't es ol veur oe.” Sophie liep ne paske op hem toe en lei heur hand op zijn erm. Zij keek hem regelrecht in de donkere krik-oogen en zag hoe het zonnelicht er op vlemde.

„Lowietje,” vroeg zij, „wat es er gebeurd, mijn lief?”

Heur stemme klonk zacht, maar d'r zat ne groote angst in. Lowietje hoorde dat, en hij zag heur wezen, dat zoo schoon was onder den blos op heur wangen.

„Ik heb met God geklapt,” fluisterde hij, „en het es ne goed geklap geweest, Sophie, en ne schoon geklap.

„Doar op den dreisprong, waar het steenen Kruis stoat, waar onze Lieve Heere hangt; doar zat ne klein meiske op den steen. Zij schreeuwde van verdriet, want zij kost den doornenkroon niet van het hoofde van Onzen Heere trekken, en zij had ne kranske vol blommen in heur hande.....

630

„Zij riep mij, om heur te helpen. „Het doet Hem zoo'n zeere,” zei zij, „kijk ne keer, het bloed loopt over Zijn oogen.....”

„Ik heb het meiske op mijn ermen genomen; ik heb heur getoond, dat die kroone er niet af en kost. En toen op eenen keer, terwijl ik de blommenkrans in de handen had, terwijl ik 't schreiend deerne nog op mijn ermen droeg, hoorde ik zoo ne stemme, diep in mijn herte: Ik heb het meiske neergezet, ik zij zelve 't hoveke ingewandeld, achter het Kruis.”

Hij zweeg. Sophie zat tegenover hem met ne bleek wezen en ne trillende kinnen. „En toen?” vroeg zij, „en toen?” Lowietje hief het hoofde op: „Toen heb ik gepeinsd: Lowietje, doar hedde nu zes joarkens dag aan dag voorbijgesukkeld, en ge hed nooit ne keer aan die Kroone gepeinsd, en aan onzen Lieven Heere. Gij zijt er aldeure, iederen Zaterdag, zat veurbijgezwaard; ge zijt er ne keer of drie tegenop gebotst, zoodat oe hoofde tegen het kruis sloeg, en ge hed er nooit aan gedacht, dat oe zathed ook ne pinneke es in de doornenkroone van onzen Heere. Dat oe slecht leven ook in die Kroone zit..... En zoo'n klein meiske..... zoo ne deerne..... Het was, of God met mij klapte, Sophie, in dat hoveke achter het Kruis. Ik zij noar het Kruiske weergekeerd en heb het ne keer goed bekeken, met mijn klakke in mijn handen. Ik heb nu verstaan, zulle..... Het es ne plaatse, waar de niet veurbij moet loopen, of tegenop moet botsen met ne zat hoofde.....

„Ge moet er ne keer stille blijven stoan, met ne nuchter herte.....”

Hij zweeg en keek Sophie aan. 't Zonneke plekte op heur wezen, en d'r zat ne schoone lach om heuren mond.....

„En nu?” vroeg zij.

„Dat zullen we onzen Heere vroagen,” zei Lowietje, „k weet nu den weg, hoe ik met Hem klappen moet.”

W. L.